

Arrest

nr. 316 005 van 5 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 28 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 25 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 8 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Jan Qataghan in het district Khanabad van de provincie Kunduz. Uw vader werkte als informant voor de overheid. Ongeveer een jaar voor uw vertrek waren u en uw vader op terugweg van het dorp Char Kutcheli toen er een wagen met daarin de inlichtingendiensten van de taliban passeerde. Een uur later werd die auto onder vuur genomen door een vliegtuig. U en uw vader werden diezelfde avond nog meegenomen door de taliban. Toen de dorpsouderen dit te weten kwamen, onderhandelden ze met de taliban en werd u na vijf dagen weer vrijgelaten. Onder leiding van uw paternale oom voerden de dorpsouderen onderhandelingen, waarna uw vader vrijgelaten werd. Twee van uw maternale ooms en uw grootvader moesten echter garant staan voor hem. Tien dagen na zijn vrijlating werd er op de gevangenis van de taliban een raid uitgevoerd. Hierna kwamen de taliban terug naar uw woning. Uw vader verschuilde zich. U kwam buiten en de taliban gaven u een brief waarin stond dat uw vader zich moest aanmelden aangezien ze hem verantwoordelijk hielden voor de raid. Hij en uw maternale ooms meldde zich de volgende dag aan bij de taliban, waar hij beschuldigd werd. De taliban hadden echter geen bewijs, waarna hij mocht beschikken. Anderhalve maand voor de val van de overheid kwam de imam van jullie dorp naar uw vader om te zeggen dat hij gevisieerd werd, maar geluk had dat er nog niets gebeurd was. Uw vader besloot om wat land te verkopen en met de hele familie naar Kunduz te gaan. Na de val van de overheid gingen u en uw familie naar Kandahar waarna u, uw broer N. (...) en uw vader besloten om samen naar Iran te reizen. U raakte uw vader en broer kwijt in Iran en reisde door. Anderhalve maand na uw vertrek vond er een inval plaats in uw huis door de taliban. Ook de huizen van uw maternale en paternale ooms werden doorzocht. Hierna gaven de taliban een brief aan de imam die deze drie maanden bijhield alvorens hem aan uw oom door te geven. Hierbij vermeldde hij nog dat indien uw oom uw vader zou zien, hij hem moest aangeven. U kwam aan in België op 26 of 27 januari 2022. Op 28 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Eén à twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud van 25 mei 2023 hoorde u van uw paternale oom dat uw vader al een jaar en vijf maanden gevangen zat in Pol-e Charki in Afghanistan. Na zijn deportatie uit Iran was hij gearresteerd door de taliban. Uw oom ging uw vader een 25 dagen tot een maand voor uw persoonlijk onderhoud bezoeken in de gevangenis en ging naar de rechtbank van de taliban waar hem verteld werd dat ze bewijs hadden van uw vaders activiteiten. Uw vader werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf en na deze twee jaar moeten er andere mensen garant staan voor hem. Bij een eventuele terugkeer vreest u voor uw leven omwille van de taliban. Uw advocaat voegde nog toe dat u ook niet terug kan omdat u in Europa heeft verbleven en dat dit als een ongelovig gebied wordt beschouwd door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw vaders taskera; een kopie van de brief van de taliban die door de imam aan uw oom werd bezorgd, waaruit blijkt dat uw vader actief gezocht moet worden en voor het talibangerecht moet worden gebracht om gestraft te worden; een kopie van het vonnis van de rechtbank van de taliban opgesteld in 07/1444 (islamitische kalender, stemt overeen met januari – februari 2023 in de Gregoriaanse kalender) waarbij uw vader veroordeeld wordt tot 2 jaar gevangenis, namelijk van 29/09/1443 (de dag van zijn detentie; 01/05/2022) tot 29/09/1445 (08/04/2024).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Bij uw inschrijving op 28 januari 2022 verklaarde u geboren te zijn op 2 december 2005. Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd, waaruit bleek dat u op datum van 3 februari 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij een schatting van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar gehanteerd werd (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden werd u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. U deed zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aldus onterecht als minderjarige voor en bleef dit ook ten stelligste volhouden (verklaring DVZ d.d. 18 juli 2022, vraag 4 en CGVS, p. 2-3). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Voorgaande bevindingen worden nog extra kracht bijgezet door uw tegenstrijdige verklaringen over uw taskera. Bij het indienen van uw verzoek op 28 januari 2022 beweerde u dat uw taskera in Iran achterbleef (NMBV fiche p. 4), terwijl u bij de DVZ op 18 juli 2022 dan weer verklaarde

dat de Turkse politie uw taskera afnam en verbrandde (verklaring DVZ vraag 26). U legt dan wel weer een taskera neer van een persoon die uw vader zou zijn om aan te tonen dat hij slechts 38 is en u dus geen 20 kan zijn (CGVS p. 3). Dit stuk betreft echter slechts een kopie, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan dit document kan worden gehecht daar kopies gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Gezien u geen eigen taskera neerlegt, over uw taskera tegenstrijdig bent, en geen enkele foto aanreikt waarop u met de persoon van wie u beweert dat het uw vader is te zien bent, bent u er niet in geslaagd om enige familieband tussen u en deze persoon afgebeeld op deze kopie aan te tonen. Dit document kan de vaststellingen inzake uw identiteit en leeftijd aldus geenszins opheffen.

Voorts kan geen enkel geloof gehecht worden aan het profiel van informant dat u van uw vader schetst, noch aan jullie problemen hierom met de taliban.

Tijdens uw registratie zei u dat uw vader voor de Amniat Milli (National Directorate of Security) werkte (NBMV fiche p. 4). Op het CGVS verklaarde u meermaals dat hij niet voor een specifieke instelling werkte, maar gewoon informatie doorspeelde aan mensen die hij kende (CGVS, p. 13 en 14). Na confrontatie hiermee, verklaarde u dat u wel degelijk gezegd heeft dat uw vader voor de inlichtingen werkte in departement 41. Bovendien herkende uw vader in Nimroz een andere man die ook voor departement 41 werkte (CGVS, p. 18). Deze rechtvaardiging kan niet weerhouden worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u immers meermaals gevraagd of hij voor een bepaalde instelling, departement of overheidsafdeling werkte, waarop u steeds negatief antwoordde. Wat betreft uw opmerking over departement 41, haalde u dit voorheen overigens enkel aan in de context van het departement van de taliban waar uw oom heen moest voor informatie over de gevangenschap van uw vader (CGVS, p. 5). Vervolgens bent u vaag over het al dan niet weten of uw vader voor de inlichtingen werkte. Eerst zei u dat hij dit wel deed (CGVS, p. 4 en 11), om later te zeggen dat u eigenlijk geen enkel idee heeft of hij voor de inlichtingen werkte (CGVS, p. 12-13), om vervolgens weer te zeggen dat hij informatie doorgaf (CGVS, p. 13). Gevraagd naar een reactie op uw vage verklaringen, verwees u terug naar de man die uw vader herkende in Nimroz om te stellen dat u hierdoor dacht dat uw vader misschien voor de inlichtingen werkte (CGVS, p. 18). U vertrok echter samen met uw vader uit Afghanistan en had aldus ruimschoots de tijd om hem de nodige vragen hierover te stellen. U had zelfs aan uw moeder om meer uitleg kunnen vragen, daar uw vader er met haar volgens u wel over sprak (CGVS, p. 13). Dat u aldus geen definitief antwoord kan geven inzake het al dan niet doorgeven van informatie aan de overheid door uw vader, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze beweringen verder. Voorts heeft u geen enkel idee wat uw vader erbij te winnen had om inlichtingen door te spelen (CGVS, p. 13-14) en, hoewel u steeds bij uw vader was, heeft u ook geen enkel idee wat voor procedures en regels er waren voor het doorgeven van informatie (CGVS, p. 14). Het is voorts niet aannemelijk dat uw vader die informatie doorspeelde aan de Afghaanse overheid als enige persoon in het dorp zijn baard scheerde, wat volgens u een van de redenen was dat uw vader beschuldigd werd van samenwerking met de politie (CGVS, p. 13). Indien het de bedoeling was dat uw vader zo veel mogelijk informatie moest vergaren voor de overheid, kan er verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om in het dorp zo min mogelijk in de kijker te lopen. Door als enige zijn baard af te scheren in een gebied dat onder controle van de taliban staat, ging hij volledig in tegen de logica die verwacht kan worden van iemand die gelinkt is aan inlichtingendiensten. Deze gang van zaken is onaannemelijk en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Bij de DVZ zei u vervolgens niets over het feit dat er een raid was op de gevangenis waar uw vader had vastgezet, waardoor hij verplicht werd zich nogmaals aan te melden bij de taliban. Evenmin bracht u er de waarschuwing van de imam ter sprake, wat nochtans de directe aanleiding vormde voor uw vader om jullie vertrek te beginnen te regelen. Gewezen op deze omissies repliceerde u dat er u bij de DVZ gezegd werd op de vragen te antwoorden, dat u niet genoeg tijd had om alles te zeggen, dat u alles kort moest vertellen (CGVS, p. 18). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter geen opmerkingen te hebben over uw onderhoud bij de DVZ en dat u er alles in het kort kon zeggen (CGVS, p. 2). Bovendien rept u bij de DVZ ook op de expliciete vragen naar andere problemen en toevoegingen – zelfs niet bij de wel heel duidelijke vraag of er nog andere gebeurtenissen waren die uw vertrek beïnvloed hadden – met geen woord over de raid en de waarschuwing. Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat u bij die vragen dergelijke pertinente elementen uit uw relaas alsnog ter sprake zou brengen. Dat u dit niet deed, maakt dat er geen geloof aan uw huidige verklaringen ter zake kan worden gehecht.

Aan de documenten die u neerlegt om te bewijzen dat uw vader door de taliban gezocht werd en uiteindelijk veroordeeld werd, kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Het betreft vooreerst slechts kopies. Daarnaast stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze stukken. Uit de brief waarin de taliban hun divisies aanmanen uw vader te zoeken blijkt dat dit een dringende oproep betrof (zie vertaling in administratief dossier). Deze brief werd door de taliban aan een door hen aangestelde imam bezorgd, die de brief nu eens pas vier of vijf maanden later, dan weer één of twee maanden later, en luidens uw laatste verklaringen drie maanden later, aan uw paternale oom gaf (CGVS, p. 5, 19). Dat de imam zo lang zou dralen om de brief aan uw familie te bezorgen ofschoon het om een dringende zaak ging, raakt kant noch wal. U kon hierop zelf ook geen overtuigend antwoord geven (CGVS, p. 19). Inzake uw vaders arrestatie verklaarde u aanvankelijk dat u geen enkel idee had wanneer uw vader gearresteerd werd en dat niemand weet hoelang hij al gearresteerd is, wat een op zich al bevreemdende uitspraak is daar u tegelijkertijd aangaf dat uw oom uw vader al één keer had kunnen bezoeken in de gevangenis en u kort voor uw onderhoud op het CGVS nog met uw oom gesproken had (CGVS, p. 3-4, 14). Uiteindelijk verklaarde u dat uw vader al sinds een jaar en

vijf maanden in de gevangenis zat (CGVS, p. 4). Uit het vonnis van de taliban blijkt dan weer dat hij sinds 29/09/1443 (islamitische kalender; 1 mei 2022) zou vastzitten, wat slechts een jaar en een maand voor uw persoonlijk onderhoud is. Hiermee geconfronteerd zei u louter dat het kon zijn dat uw vader in Iran of Turkije gearresteerd werd (CGVS, p. 19).

Daarnaast zei u tweemaal dat er behoudens de arrestatie van uw vader niets anders gebeurd was na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6-7 en 12) om vervolgens te beweren dat de taliban na uw vertrek ook nog de huizen van uw paternale en maternale ooms doorzocht hebben (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dit wel gezegd te hebben aan het begin van het onderhoud (CGVS, p. 19). Aan het begin van uw onderhoud vermeldde u iets over de taliban die het huis van uw paternale en maternale oom doorzochten, maar hierbij vermeldde u tevens dat dit niet na uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan uw repliek niet als rechtvaardiging weerhouden worden.

Dat uw asielrelaas de nodige waarachtigheid ontbeert, blijkt tot slot uit het volgende. Zo verklaarde u bij uw registratie in januari 2022 reeds dat uw moeder, zussen en drie van uw broers zich in Chaman in Pakistan bevonden (NBMV fiche p. 3). Op het CGVS verklaarde u dat uw familie op het moment van uw onderhoud (25 mei 2023) pas ongeveer een jaar in Chaman verbleef en dat u pas vier of vijf maanden na aankomst in België voor het eerst contact met uw familie kon opnemen (CGVS, p. 3). Gevraagd hoe u dan al tijdens uw registratie op de hoogte was van het verblijf van uw familie in Pakistan, bleef u bij de versie van op het CGVS en zei u dat u aan een vriend in het grensgebied vroeg om contact met uw familie te hebben (CGVS, p. 17). Met deze uitleg biedt u nog steeds geen verklaring voor het feit dat u in januari 2022 al aangaf dat uw familie in Pakistan zat.

De door u neergelegde documenten werden hierboven reeds allemaal besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge

van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 11 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken, wat u nalaat te doen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook de uitspraak van uw advocaat ter zake (CGVS, p. 20) blijft beperkt tot een louter algemene uitspraak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 27 september 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;

Op 30 september 2024 dient verzoeker een aanvullende nota in, waarbij hij de volgende documenten voegt:

1. Een vonnis waarbij verzoekers vader wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf;
2. Een verzoekschrift tot vrijlating van verzoekers vader, ingediend door verzoekers oom;
3. Een verzoekschrift tot vrijlating van verzoekers vader, ingediend door verzoekers moeder;
4. De gratieverlening aan verzoekers vader;
5. Een garantiebrieft;
6. Een steunbrief van de leerkracht Nederlands;
7. Een steunbrief van de werkgever;
8. Een uittreksel uit het strafregister;
9. Foto's van verzoeker met zijn vriendin;

Op 1 oktober 2024 dient verzoeker een tweede aanvullende nota in, waarbij hij een oproepingsbrief voegt waarin zijn vader wordt opgeroepen om zich bij de politie van Kunduz aan te melden.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat de CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn, doch uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij op 3 februari 2022 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat verzoeker zijn minderjarigheid veinst, tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. Verder legt verzoeker geen enkel origineel document neer ter staving van zijn identiteit. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt nog verder versterkt door zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent het verlies van zijn taskara;
- Er kan geen enkel geloof worden gehecht aan het voorgehouden profiel van verzoekers vader als informant. Bij zijn registratie verklaarde verzoeker dat zijn vader informant was voor de Amniat Milli. Tijdens het interview bij het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn vader niet voor een specifieke instelling werkte en gewoon informatie doorgaf aan mensen die hij kende. Nog later in het interview verklaarde verzoeker dat zijn vader informant was voor departement 41;
- Verzoeker blijft vaag over de werkzaamheden van zijn vader, terwijl hij ruimschoots de tijd had om zijn vader of moeder hierover de nodige vragen te stellen. Deze gang van zaken is onaannemelijk en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas;

- Tijdens zijn interview bij het CGVS verklaarde verzoeker dat er een raid plaatsvond op de taliban gevangenis waar hij eerder gevangen werd genomen. Hierover heeft verzoeker echter niets verteld tijdens het interview bij DVZ. Evenmin bracht verzoeker toen de waarschuwing van de imam ter sprake;
- Aan de documenten die verzoeker neerlegt om te bewijzen dat zijn vader door de taliban werd gezocht, kan geen bewijswaarde worden toegekend. Het betreffen enkel kopieën. Ook stemmen verzoekers eigen verklaringen niet overeen met de inhoud van deze stukken. Uit de oproepingsbrief van de taliban blijkt dat de situatie dringend is, doch volgens verzoeker heeft de imam de brief enkele maanden – één, twee, drie, vier of vijf maanden – bijgehouden vooraleer deze over te maken aan verzoekers vader. Dat de imam deze brief zo lang zou bijhouden terwijl het om een dringende zaak gaat, is niet geloofwaardig;
- Ook betreffende de arrestatie van zijn vader legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Initieel verklaarde verzoeker dat hij geen idee had wanneer zijn vader werd gearresteerd. Tijdens het interview bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat zijn vader al een jaar en vijf maanden in de gevangenis zit. Uit het voorgelegde vonnis van de taliban blijkt echter dat verzoekers vader één jaar en één maand in de gevangenis zat op het moment van het interview bij het CGVS;
- Verzoeker verklaarde in eerste instantie dat er zich na zijn vertrek uit Afghanistan geen incidenten meer hebben voorgedaan. Later in het interview bij het CGVS verklaarde verzoeker dat de taliban na zijn vertrek nog zijn binnengevallen in de woningen van zijn paternale en maternale ooms.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkungen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In eerste instantie uit verzoeker kritiek op het motief omtrent het leeftijdsonderzoek. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden jeugdige leeftijd. Verzoeker verklaarde bij binnenkomst in België minderjarig te zijn. Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat verzoeker meerderjarig was met een leeftijd van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het feit dat verzoeker zich bewust probeert voor te doen als minderjarige, tast volgens de CGVS de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Dit komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker betoogt echter dat methoden voor medische leeftijdsbepaling een serieuze onzekerheid hebben. Hij meent dat hij dan ook significant jonger of ouder kan zijn dan 21,5 jaar. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen concrete en tastbare bewijzen produceert die aantonen dat het leeftijdsonderzoek *in casu* niet deugdelijk zou zijn verlopen en de vastgestelde leeftijd van 21,5 jaar niet strookt met verzoekers werkelijke leeftijd. Uit niets blijkt dat verzoeker, in weerwil van de bevindingen uit het leeftijdsonderzoek, in werkelijkheid alsnog minderjarig zou zijn. Daarnaast betoogt verzoeker dat hij mogelijks ouder lijkt omwille van de stressvolle en traumatische ervaringen die hij heeft ondergaan. Volgens verzoeker kunnen culturele verschillen, voedingspatronen en de levensomstandigheden in Afghanistan zijn fysieke ontwikkeling anders beïnvloeden dan bij leeftijdsgenoten in Westerse landen. De Raad merkt op dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat er in Afghanistan een dermate verschillende cultuur of omgeving heerst dat zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Het betoog van verzoeker komt slechts neer op een blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd.

Daarnaast betoogt verzoeker dat hoewel de taskara van zijn vader slechts een kopie betreft, dit nog steeds een indirect bewijs kan vormen van zijn leeftijd, zeker wanneer de informatie consistent is met andere details. Het gebrek aan een origineel document is volgens verzoeker te wijten aan de context van het conflict, vlucht en verplaatsing. Het ontbreken van fotografisch bewijs van de familieband is te wijten aan de levensomstandigheden in Afghanistan en het verlies van persoonlijke bezittingen tijdens de vlucht. De Raad herhaalt dat hiermee niet concreet wordt aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk minderjarig is, in tegenstelling tot de resultaten van het leeftijdsonderzoek. Hiermee ontkracht verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat hij *“geen enkele foto aanreikt waarop u met de persoon van wie u beweert dat het uw vader is te zien bent, bent u er niet in geslaagd om enige familieband tussen u en deze persoon afgebeeld op deze kopie aan te tonen”* niet. Verzoeker verduidelijkt evenmin welke andere details de bewijswaarde van de kopie van de taskara van zijn vader zouden versterken.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat inlichtingenwerk in Afghanistan niet wordt uitgevoerd zoals in “*meer gestructureerde bureaucratische omgevingen*”. Verzoekers vader gaf informatie door op een informele basis, hetgeen de verwarring over de aard van zijn werkzaamheden kan verklaren. De vader zou er uit veiligheidsoverwegingen voor gekozen kunnen hebben om de details van zijn werkzaamheden niet met zijn familie te delen, hetgeen een gangbare praktijk is in Afghanistan. Daarnaast moet rekening worden gehouden met de beperkte kennis van verzoeker. Het is logisch dat hij niet op de hoogte is van de specifieke details van de werkzaamheden van zijn vader.

Hiermee doet verzoeker echter op geen enkele wijze afbreuk aan de terechte vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het inlichtingenwerk van zijn vader, hetgeen tevens de oorzaak vormt waarom hij door de taliban zou worden gevisieerd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoeker bij zijn registratie in België in de eerste plaats vermeldde dat zijn vader werkzaam was voor de Amniat Milli. Later, tijdens het interview bij het CGVS, verklaart verzoeker in tegenstelling tot zijn vorige verklaringen dat zijn vader niet werkzaam was voor enige specifieke instelling maar gewoon informatie doorgaf aan mensen die hij kende. Nog later tijdens het interview wijkt verzoeker een derde keer af van zijn vorige verklaringen en stelt hij dat zijn vader werkzaam was voor departement 41. Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn vader wel met zijn moeder sprak over zijn werkzaamheden (CGVS, p. 13). Dat zijn vader uit veiligheidsoverwegingen geen informatie met zijn familie deelde, wordt aldus tegengesproken door de verklaringen die verzoeker zelf gaf tijdens zijn interview bij het CGVS. Ook blijkt uit dit interview dat verzoeker toch op de hoogte was van de namen van de personen waarmee zijn vader samenwerkte (CGVS, p. 13). Er kan aldus worden verondersteld dat verzoeker in zekere mate op de hoogte was van de werkzaamheden van zijn vader. De Raad concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing overeenstemmen met de stukken van het administratief dossier. Uit verzoekers asielerelaas blijkt dat de werkzaamheden van zijn vader als informant de directe aanleiding waren voor zijn vlucht uit Afghanistan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielerelaas.

In de bestreden beslissing wordt verder het volgende gemotiveerd: “*Het is voorts niet aannemelijk dat uw vader die informatie doorspeelde aan de Afghaanse overheid als enige persoon in het dorp zijn baard scheerde, wat volgens u een van de redenen was dat uw vader beschuldigd werd van samenwerking met de politie* (CGVS, p. 13). *Indien het de bedoeling was dat uw vader zo veel mogelijk informatie moest vergaren voor de overheid, kan er verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om in het dorp zo min mogelijk in de kijker te lopen. Door als enige zijn baard af te scheren in een gebied dat onder controle van de taliban staat, ging hij volledig in tegen de logica die verwacht kan worden van iemand die gelinkt is aan inlichtingendiensten. Deze gang van zaken is onaannemelijk en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas*”. Verzoeker betoogt dat het dragen van een baard in sommige Afghaanse culturen een complexe kwestie is die niet enkel verband houdt met religieuze voorschriften doch ook met persoonlijke keuzes die afhankelijk zijn van familie, stam of sociale verbanden. Hiermee doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de terechte vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat zijn vader inlichtingenwerk verrichte, gezien hij in die situatie zo weinig mogelijk zou willen opvallen in het dorp maar hij wel als enige in het dorp zijn baard afschoor. Dit valt niet te rijmen met elkaar.

Betreffende het motief dat verzoeker belangrijke informatie zoals de raid op de gevangenis pas later in de procedure kenbaar heeft gemaakt, terwijl hij hieromtrent tijdens zijn interview bij DVZ niets heeft verteld, merkt verzoeker op dat het interviewproces zeer intimiderend kan zijn voor asielzoekers. Verklaringen die gegeven zijn onder stress of angst kunnen lacunes of inconsistenties bevatten. Ook zijn asielzoekers afhankelijk van de tolk tijdens het interview waardoor er een taalbarrière ontstaat. Tenslotte kan een verschil in de culturele context van communicatie ervoor zorgen dat verzoeker de vragen niet volledig begreep. Een dergelijk algemeen betoog doet echter geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment tijdens de procedure kenbaar heeft gemaakt dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vernoemt. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerd heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand. Ook ter terechtzitting maakt verzoeker geen melding van mentale gezondheidsproblemen. Wat de vermeende taalbarrière betreft, merkt

de Raad op dat verzoeker tijdens zijn interview werd bijgestaan door een tolk Pashtou. Er werd hem gevraagd of hij de tolk goed begrijpt, waarop verzoeker 'ja' antwoordde (CGVS, p. 2). Ook had hij geen opmerkingen meer te maken over het eerdere interview bij DVZ (CGVS, p. 2). Er blijkt niet dat verzoeker op enig moment zou hebben aangegeven de tolk niet goed te begrijpen. Dit verschoont dan ook geenszins waarom verzoeker dergelijk belangrijke informatie zou hebben achtergehouden.

Verzoeker verwijst opnieuw naar een context van stress en trauma om te verklaren waarom hij moeite heeft met het dateren van bepaalde gebeurtenissen. Dit kan volgens hem een reden zijn waarom er verwarring bestaat over het tijdstip waarop zijn vader door de taliban werd gearresteerd. Er dient te worden herhaald dat verzoeker op geen enkel moment tijdens de procedure melding maakte van zodanige psychologische problemen, zoals stress of een trauma, die hem verhinderen waarheidsgetrouwe en concrete informatie te verschaffen. Verzoeker slaagt er met een algemeen betoog, dat geenszins op zijn eigen individuele situatie wordt toegepast, niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden te remediëren.

Betreffende de oproepingsbrief die de imam heeft ontvangen, argumenteert verzoeker dat het mogelijk is dat de imam zelf in een complexe positie verkeerde. Hij kan redenen hebben gehad om de brief niet onmiddellijk aan verzoekers vader te overhandigen. Met dit louter hypothetisch betoog weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing – namelijk dat feit dat de imam zo lang zou dralen om de brief aan verzoekers vader te overhandigen terwijl het om een dringende zaak ging, dat kant noch wal raakt en dat verzoeker hiervoor geen overtuigende verklaring kon bieden – niet.

In de bestreden beslissing wordt verder nog het volgende gemotiveerd: *“Daarnaast zei u tweemaal dat er behoudens de arrestatie van uw vader niets anders gebeurd was na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6-7 en 12) om vervolgens te beweren dat de taliban na uw vertrek ook nog de huizen van uw paternale en maternale ooms doorzocht hebben (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dit wel gezegd te hebben aan het begin van het onderhoud (CGVS, p. 19). Aan het begin van uw onderhoud vermeldde u iets over de taliban die het huis van uw paternale en maternale oom doorzochten, maar hierbij vermeldde u tevens dat dit niet na uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan uw repliek niet als rechtvaardiging weerhouden worden”*. Waar verzoeker betoogt dat het mogelijk is dat hij tijdens het eerste interview bij DVZ niet op de hoogte was van de zoektochten door de taliban in de woningen van zijn ooms of dat deze informatie hem eerst niet betrouwbaar leek, kan hij niet worden gevolgd. Immers wordt gemotiveerd dat verzoeker tijdens het interview bij het CGVS in eerste instantie verklaarde dat er na zijn vertrek uit Afghanistan niets meer was gebeurd, om daarna zijn verklaringen aan te passen en te stellen dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan wel nog de woningen van zijn ooms hebben doorzocht. Dit stemt overeen met de informatie vervat in het administratief dossier. Het betoog van verzoeker berust dan ook op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij het heeft over vermeende tegenstrijdigheden vastgesteld in het eerste interview bij DVZ. Verzoeker biedt geen enkele verklaring die verschoont waarom hij zijn eigen verklaringen tegensprekt later in het interview bij het CGVS. De CGVS besluit dan ook terecht dat dit verder afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Tenslotte kan verzoekers argumentatie omtrent de verblijfplaats van zijn familie in Pakistan geen verschuiving bieden voor de vastgestelde ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden. Dat verzoeker de informatie die hem werd verteld door een derde als waar aannam tijdens zijn registratie, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen, namelijk: *“Dat uw asielrelaas de nodige waarachtigheid ontbeert, blijkt tot slot uit het volgende. Zo verklaarde u bij uw registratie in januari 2022 reeds dat uw moeder, zussen en drie van uw broers zich in Chaman in Pakistan bevonden (NBMV fiche p. 3). Op het CGVS verklaarde u dat uw familie op het moment van uw onderhoud (25 mei 2023) pas ongeveer een jaar in Chaman verbleef en dat u pas vier of vijf maanden na aankomst in België voor het eerst contact met uw familie kon opnemen (CGVS, p. 3). Gevraagd hoe u dan al tijdens uw registratie op de hoogte was van het verblijf van uw familie in Pakistan, bleef u bij de versie van op het CGVS en zei u dat u aan een vriend in het grensgebied vroeg om contact met uw familie te hebben (CGVS, p. 17). Met deze uitleg biedt u nog steeds geen verklaring voor het feit dat u in januari 2022 al aangaf dat uw familie in Pakistan zat.”*

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij stelt Afghanistan in 2021 te hebben verlaten en in België te zijn aangekomen in 2022. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als *“afvallige”*, *“niet-gelovige”* of *“geen goede moslim”* te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar *“Westerse muziek”* luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat *“Europeanisatie of verwestering”* in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken, wat u nalaat te doen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook de uitspraak van uw advocaat ter zake (CGVS, p. 20) blijft beperkt tot een louter algemene uitspraak.”

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij

worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “*Westerse muziek*” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als achttienjarige man reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 3-4). Verzoekers ooms en vader verblijven nog steeds in Afghanistan. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Bij zijn aanvullende nota van 30 september 2024 voegt verzoeker nog enkele steunbrieven van zijn leerkracht Nederlands en zijn werkgever, alsook foto's van zijn vriendin. Tijdens de terechtzitting licht verzoeker toe dat hij ongeveer één jaar een relatie heeft met zijn vriendin in België, dat hij Nederlands leert en een job uitoefent. Uit niets blijkt echter dat deze elementen toelaten vast te stellen dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België sinds 2022 zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd in de Afgaanse samenleving. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsvername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the*

scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te

worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	voorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN